

pää üle ennast kumardades, ütles Keiserina tasase oma loodud helde armuga: „Kallis sõber, Sina ei ole mite hakatud ettevalmistamist püha armulaua vastu võinud lõpetada, ei mite kui muido igalord meiega ühtlase püha Sakramenti võinud võtta. Eks se oleks hää, seda nüüd teha? Sa tead, kristlasele ei ole midagi mõnusa paranduse rohtu ja mite-mele hädalisele sai juba kergitust pärast püha Sakramenti võtnust.“ — „Kuis! woodis?“ vastas Keiser rutu, „ei ole võimalik. Mina soovin, mina „ihlan seda kohut tähta, aga eisteks siis, kui ma „jälle jalgul saan olema, kui Jumal mulle parandust „kinkinud. Kudas peaksin ma woodis pikali ja „riidedse panemata selle kõrge toimetusele tohtima „minna.“ — Nii sügaw oli Tema auustusekartus kõigepühama eest. — Keiserina jäi keeletumaks palawas pisarattes: Tema hingewõimud olid ärakurnatud. „Ehk kas ma kõigun tõesti nii suurel hädal „ohus?“ küsis Keiser, — jätis aga silmapilgul jutu otsesgo oleks kartnud selle küsimisega abikaasa ehmatada. Niisuguse õrna ellitamisega olid nemad ila teine teise vastu. Ka wiimse silmapilguni jäiwad selle südameliku abikaasa armastuse tunni-märgid, wäljandused ühtewiisi, mis nende õnneliku abielusidet kõiges kestuses oli õnnistanud. Pärast seda kui Keiser juba püha õhtusööma-andeid oli wasta võtnud, küsis Keiserina, surejat kaisutatades: „Armastad Sa mind weel, kui muido?“ — „Kas ma Sind

„armastan?“ kostis Keiser, „oleks se siis küll wõimalik sind mite ei armastada? Kui meie teine teist esimest lord nägime, ütles mulle minu süda: „se on sinu kaitseja ingel elu aegs. Ja nõnda on „se ka olnud.“ — Jah, se sinane Tema südame ettetundmus, läks ka tõeks neis praego üleskirjutatud miinutides, kus Keiserina kõige raslemad abikaasa kohust täitis. Haua wärawal näitas Jumalast Temale seie kaduwa ilma antud kaitseja ingel Keiserile igawese õnnistusele juhatawa kõrget armu annet. „Sina nutad?“ küsis Keiser. „Ei,“ vastas Keiserina, kes oma filmapisaraid ise tähele ei pannud, ja palus ennast Temale abiks palwendamisele; sest kaawawal rammu nõrkusel ei võinud Tema mite enam terve, täieliku priusega oma mõteid sundida. Madala ealega hakas Keiserina palwet lugema, — seda palwede kõige kaunimad, mis meie eest surma läinud Lunastaja meile annud, kui tema weel maa peal rändas. Walmis tema ette astuda, küis Keiser wailliku terase tähelepanemisega iga sõna jälgil, ja kui Keiserina ütles: „Sinu tahtmine sündko,“ lisas Keiser kindla ealega juure: „jah! kõigis ja igaweste!“ Nõnda heitis ennast ka omal wiimisel elupääwal walitseja ja kristlane alandusel igawese Issa äraarwamata nõuupidamiste alla.

Keiser laskis selle peale oma abikaasa äraminna, paludes puhkama heita. Kes wõis puhkamist otsida nende willetsuse tundide kestusel? — Pärast kest-